เรื่องเสร็จที่ ๘๑/๒๕๓๙

บันทึก

เรื่อง การบังคับใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นเกี่ยวกับการระบายน้ำทิ้งในส่วนที่แตกต่างจากมาตรฐานที่กำหนดตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕

กรุงเทพมหานครได้มีหนังสือ ที่ กท ๕๐๑๐/๕๖๐๙ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กรุงเทพมหานครมีปัญหาในการตีความข้อกฎหมายว่าด้วยการระบายน้ำทิ้ง เนื่องจากกรุงเทพมหานครได้ตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๔ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๙๗ (๑) ประกอบกับมาตรา ๘๙ (๑๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการขออนุญาตและการควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๖ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติดังกล่าว โดยในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครและระเบียบกรุงเทพมหานครได้กำหนดห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารบางประเภทและบางขนาดระบายน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ เว้นแต่จะได้ติดตั้งระบบบำบัดน้ำเสียเพื่อปรับปรุงน้ำเสียให้ได้มาตรฐานเป็นน้ำทิ้งตามมาตรฐานที่กำหนดเสียก่อน

ต่อมากระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ได้มีหนังสือแจ้งให้กรุงเทพมหานครทราบว่า ได้มีการออกประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กำหนดห้ามมิให้อาคารบางประเภทและบางขนาดระบายน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ หรือออกสู่สิ่งแวดล้อม เว้นแต่จะได้ทำการบำบัดให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งตามที่ได้กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมดังกล่าว โดยประกาศทั้ง ๒ ฉบับนี้ เริ่มมีผลใช้บังคับนับตั้งแต่วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เป็นต้นไป

กรุงเทพมหานครได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่า ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่อง ควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๔ และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการขออนุญาตและการควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๖ มีความแตกต่างจากข้อกำหนดในประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมทั้ง ๒ ฉบับ หลายประการ ตัวอย่างเช่น เรื่องประเภทและขนาดของอาคาร และเรื่องมาตรฐานน้ำทิ้ง เป็นต้น กรุงเทพมหานครจึงขอหารือปัญหาข้อกฎหมาย ดังนี้

๑. การที่ข้อบัญญัติและระเบียบกรุงเทพมหานครได้กำหนดประเภทและขนาดของอาคารที่ต้องควบคุมการระบายน้ำทิ้งไว้ต่างจากที่กำหนดในประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมดังกล่าวนั้น จะถือว่าเป็นกรณีเรื่องความแตกต่างของมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ หรือไม่ และกรุงเทพมหานครจะต้องแก้ไขประเภทและขนาดของอาคารให้สอดคล้องกับประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมหรือไม่อย่างใด

๒. ตามระเบียบกรุงเทพมหานครซึ่งกำหนดมาตรฐานน้ำทิ้งไว้แตกต่างจากมาตรฐานที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมนั้น กรุงเทพมหานครจะต้องแก้ไขมาตรฐานดังกล่าวให้ตรงหรือสอดคล้องกับมาตรฐานตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมแค่ไหนเพียงใด

๓. ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕๖ ที่บัญญัติว่า ส่วนราชการอาจอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับการระบายน้ำทิ้งใช้บังคับได้ หากมาตรฐานนั้นไม่ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ นั้น มีความหมายเพียงใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) ได้พิจารณาปัญหาข้อหารือของกรุงเทพมหานครโดยได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมโยธาธิการและกรุงเทพมหานคร) และผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม (กรมควบคุมมลพิษ) แล้ว มีความเห็นว่า ตามมาตรา ๕๖[๑]แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ ที่กำหนดว่า ในกรณีที่มีการกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับการระบายน้ำทิ้งโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานดังกล่าวต่ำกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๕๕[๒] ให้ส่วนราชการที่มีอำนาจตามกฎหมายนั้นแก้ไขให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด ในกรณีมีอุปสรรคไม่อาจดำเนินการเช่นว่านั้นได้ ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเป็นผู้ชี้ขาด และให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามคำชี้ขาดนั้น ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่ากรุงเทพมหานครยังไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดไว้ประกอบกับ ตามข้อ ๙๓ (๒)[๓] ของระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าด้วยการรับปรึกษาให้ความเห็นทางกฎหมาย

---

[๑] มาตรา ๕๖ ในกรณีที่มีการกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับการระบายน้ำทิ้งการปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสีย หรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อมโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานดังกล่าวไม่ต่ำกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๕๕ ให้มาตรฐานดังกล่าวมีผลใช้บังคับต่อไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายนั้น แต่ถ้ามาตรฐานดังกล่าวต่ำกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๕๕ ให้ส่วนราชการที่มีอำนาจตามกฎหมายนั้น แก้ไขให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด ในกรณีที่มีอุปสรรคไม่อาจดำเนินการเช่นว่านั้นได้ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเป็นผู้ชี้ขาด เมื่อมีคำชี้ขาดเป็นประการใดให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามคำชี้ขาดนั้น

[๒] มาตรา ๕๕ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษและโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด สำหรับควบคุมการระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสีย หรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

[๓] ข้อ ๙ กรรมการร่างกฎหมายจะไม่พิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมายในเรื่องดังต่อไปนี้

ของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ.๒๕๒๒ ที่กำหนดว่า กรรมการร่างกฎหมายจะไม่รับพิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมายในเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสถาบันอื่นอยู่แล้วตามกฎหมาย และกรรมการร่างกฎหมายเห็นว่าสมควรให้มีการดำเนินการตามกฎหมายนั้นก่อนเพื่อประโยชน์แก่การบริหารราชการแผ่นดิน คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) จึงมีมติให้กรุงเทพมหานครรับไปดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ ก่อน ซึ่งผู้แทนกรุงเทพมหานครได้แถลงต่อที่ประชุมว่าจะรับไปดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครและระเบียบกรุงเทพมหานครที่เกี่ยวกับการระบายน้ำทิ้งให้สอดคล้องกับมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมต่อไป

ต่อมา กรุงเทพมหานครได้มีหนังสือ ที่ กท ๕๐๑๐/๙๓๔๔ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๓๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามที่กรุงเทพมหานครได้ขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ข้อกฎหมายบางประการเกี่ยวกับข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๔ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ นั้น กรมควบคุมมลพิษได้มีหนังสือแจ้งกรุงเทพมหานครว่า คณะกรรมการควบคุมมลพิษได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๓๘ เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๓๘ สรุปว่าคณะกรรมการควบคุมมลพิษเห็นว่าข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๔ และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการผ่อนผันการปฏิบัติตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๗ ไม่มีผลบังคับใช้แต่อย่างใด โดยเจ้าของอาคารจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ เท่านั้น กรุงเทพมหานครจึงขอหารือเพิ่มเติม ดังนี้

๑. ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๔ ซึ่งตราขึ้น โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘๙[๔] ประกอบกับมาตรา ๙๗[๕] แห่งพระราชบัญญัติ

---

(๑) เรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล

(๒) เรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสถาบันอื่นอยู่แล้วตามกฎหมายและกรรมการร่างกฎหมายเห็นว่าสมควรให้มีการดำเนินการตามกฎหมายนั้นก่อนเพื่อประโยชน์แก่การบริหารราชการแผ่นดิน

(๓) เรื่องซึ่งหากให้ความเห็นแล้วจะมีผลกระทบกระเทือนในทางการเมืองหรือทางการต่างประเทศ

ทั้งนี้ เว้นแต่จะเป็นเรื่องที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีจะได้มีมติหรือมีคำสั่งเป็นการภายในให้พิจารณา

[๔] มาตรา ๘๙ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่น ให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการในเขตกรุงเทพมหานครในเรื่องดังต่อไปนี้

ฯลฯ ฯลฯ

(๑๔) การพัฒนาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ฯลฯ ฯลฯ

(๒๗) หน้าที่อื่น ๆ ตามที่กฎหมายระบุให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ เทศบาลนคร หรือตามที่คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.๒๕๓๘ จะยังมีผลใช้บังคับอยู่หรือไม่

๒. หากข้อบัญญัติดังกล่าวไม่มีผลใช้บังคับแล้วและกรุงเทพมหานครประสงค์จะตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครขึ้นใช้บังคับในเรื่องนี้ กรุงเทพมหานครจะต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมายใด เพื่อออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อควบคุมเกี่ยวกับการระบายน้ำทิ้ง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) ได้พิจารณาข้อหารือเพิ่มเติมของกรุงเทพมหานครแล้ว เห็นว่า ในขณะที่มีการตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๔ นั้น บทบัญญัติเดิมของพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ก่อนแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๕ ยังคงมีผลใช้บังคับอยู่ซึ่งมาตรา ๙[๖] แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้วางหลักไว้ว่า ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องต่าง ๆ ตามมาตรา ๘[๗] ได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย) เคยให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๓๗๖/๒๕๒๖[๘] ว่า ข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าวจะตรา

มอบหมาย หรือที่กฎหมายระบุเป็นหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร

บรรดาอำนาจหน้าที่ใดซึ่งเป็นของราชการส่วนกลางหรือราชการส่วนภูมิภาคจะมอบให้กรุงเทพมหานครปฏิบัติก็ได้ โดยให้ทำเป็นพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ข้อบังคับหรือประกาศ แล้วแต่กรณี ในกรณีที่ทำเป็นข้อบังคับหรือประกาศต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

[๕] มาตรา ๙๗ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครจะตราขึ้นได้โดยความเห็นชอบของสภากรุงเทพมหานคร ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ของกรุงเทพมหานคร

(๒) เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้กรุงเทพมหานครมีอำนาจตราเป็นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร

(๓) การดำเนินการพาณิชย์ของกรุงเทพมหานคร

(๔) การคลัง การงบประมาณ การเงิน การทรัพย์สิน การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน การจ้าง และการพัสดุ

ในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครจะกำหนดโทษผู้ละเมิดข้อบัญญัติไว้ด้วยก็ได้ แต่มิให้กำหนดโทษจำคุกเกินหกเดือน และหรือปรับเกินหนึ่งหมื่นบาท

[๖] มาตรา ๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๐ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องต่าง ๆ ตามมาตรา ๘ ได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘

[๗] มาตรา ๘ เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร ตลอดจนการอื่นที่จำเป็นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคาร มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนด

ฯลฯ ฯลฯ

(๖) ระบบการจัดแสงสว่าง การระบายอากาศ การระบายน้ำ และการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

ฯลฯ ฯลฯ

[๘] บันทึก เรื่อง อำนาจในการออกข้อบัญญัติของกรุงเทพมหานครตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ถึงเลขาธิการ

ขึ้นก่อนที่จะมีการตรากฎกระทรวงตามมาตรา ๘ ไม่ได้ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง ควบคุมการระบายน้ำทิ้ง พ.ศ.๒๕๓๔ ได้ตราขึ้นก่อนมีการออกกฎกระทรวงฉบับที่ ๔๔ (พ.ศ.๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครดังกล่าวย่อมไม่มีผลใช้บังคับ

สำหรับข้อหารือของกรุงเทพมหานครในประเด็นที่สองที่ว่า หากข้อบัญญัตินั้น ไม่มีผลใช้บังคับแล้วและกรุงเทพมหานครประสงค์จะตราข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครขึ้นใช้บังคับในเรื่องนี้ กรุงเทพมหานครจะต้องอาศัยอำนาจตามกฎหมายใดในการออกข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเพื่อควบคุมการระบายน้ำทิ้ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) เห็นว่า โดยที่ขณะนี้ได้มีกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔๔ (พ.ศ.๒๕๓๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ ออกใช้บังคับแล้ว การควบคุมอาคารในเขตกรุงเทพมหานครก็ต้องปฏิบัติตามนั้นโดยกรุงเทพมหานครไม่ต้องออกข้อบัญญัติใด ๆ อีก ทั้งนี้ตามมาตรา ๙[๙] แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๕ แต่ถ้ากรุงเทพมหานครเห็นว่าหลักเกณฑ์ของกฎกระทรวงดังกล่าวไม่เหมาะสมกับกรุงเทพมหานครและประสงค์จะกำหนดหลักเกณฑ์ที่แตกต่างออกไปก็ต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๐[๑๐] แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีที่ นร ๐๕๐๑/๑๔๒๓ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๒๖

[๙] มาตรา ๙ ในกรณีที่ได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องใดตามมาตรา ๘ แล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่นถือปฏิบัติตามกฎกระทรวงนั้น เว้นแต่เป็นกรณีตามมาตรา ๑๐

ในกรณีที่ยังมิได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องใดตามมาตรา ๘ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องนั้นได้

ในกรณีที่ได้มีการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องใดตามวรรคสองแล้ว ถ้าต่อมามีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องนั้น ให้ข้อกำหนดของข้อบัญญัติท้องถิ่นในส่วนที่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงเป็นอันยกเลิก และให้ข้อกำหนดของข้อบัญญัติท้องถิ่นในส่วนที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงยังคงใช้บังคับต่อไปได้จนกว่าจะมีการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นใหม่ตามมาตรา ๑๐ แต่ต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่กฎกระทรวงนั้นใช้บังคับ

การยกเลิกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคสามย่อมไม่กระทบกระเทือนต่อการดำเนินการที่ได้กระทำไปแล้วโดยถูกต้องตามข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น

[๑๐] มาตรา ๑๐ ในกรณีที่ได้มีการออกกฎกระทรวงกำหนดเรื่องใดตามมาตรา ๘ แล้ว ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นในเรื่องนั้นได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดรายละเอียดในเรื่องนั้นเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงโดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว

(๒) เป็นการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดเรื่องนั้นขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงดังกล่าว เนื่องจากมีความจำเป็นหรือมีเหตุผลพิเศษเฉพาะท้องถิ่น

การออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตาม (๒) ให้มีผลใช้บังคับได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการควบคุมอาคารและได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรี

คณะกรรมการควบคุมอาคารจะต้องพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความเห็นชอบในข้อบัญญัติท้องถิ่นตาม (๒) ให้เสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น ถ้าไม่ให้ความเห็น

๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๓๕ แต่อย่างไรก็ตามมาตรฐานตามข้อบัญญัติดังกล่าว จะต้องไม่ต่ำกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมประกาศกำหนดตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕

(ลงชื่อ) อักขราทร จุฬารัตน
(นายอักขราทร จุฬารัตน)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มกราคม ๒๕๓๙

ชอบให้แจ้งเหตุผลให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นทราบด้วย

คณะกรรมการควบคุมอาคารพิจารณาข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นไม่เสร็จภายในกำหนดเวลาตามวรรคสาม ให้ถือว่าคณะกรรมการควบคุมอาคารได้ให้ความเห็นชอบในข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้นแล้วและให้ราชการส่วนท้องถิ่นเสนอรัฐมนตรีเพื่อสั่งการต่อไป ถ้ารัฐมนตรีไม่สั่งการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับข้อบัญญัติท้องถิ่นนั้น ให้ถือว่ารัฐมนตรีได้อนุมัติตามวรรคสอง